

rundt paa deres Ejendomme med et lyst, veltilfreds Smil, som om de ikke selv tænkte paa, at den hele Herlighed kun var Laan og Leje. Og adskillige af disse Folk nedstammede dog fra Fædre, der havde haft indtil hundrede Tusinde Sølvdalere paa Kistebunden. — Nu spurgtes der kun om, hvormeget en Mand skyldte.

Et Stykke nede paa Skrænten ud mod Engene laa en forfalden Præstegaard. Man kunde fra Landevejen kun se dens tre sodede Skorstenspiber og Havens Trætoppe. Her levede en ældre Mand, Pastor Fjaltring, om hvem der i Pers Nærværelse et Par Gange var faldet meget nedsættende Ytringer. Hofjægermesterinden havde endog erklæret, at den »mildeste Forklaring« paa Mandens Optræden og hele Levevis var den, at han ikke var rigtig klog. De fleste af Menigheden havde da ogsaa ligesom Godsejerfamilien løst Sognebaand til Pastor Blomberg.

For at standse Baronessen i hendes lyriske Himmelflugt, der tydeligt plagede ogsaa hendes Søster, gav Per sig til at tale om denne Præst og udtrykte sin Forundring over, at han endnu ikke havde mødt ham paa sine Spasereture. Men Hofjægermesterinden svarede, at det slet ikke var saa mærkeligt. Pastor Fjaltring kom kun sjælden udenfor sin Hule og i alt Fald ikke gerne, før det blev Aften. Han var en Uglenatur, et lyssky